Všechno mezi námi

ANNA MORSE

Všechno mezi námi

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Anna Morse, 2026
Cover © Filip Orlt, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8712-8

Pro celou generaci mileniálů, která marně hledá
manuál k dospělosti a utíká od reality mezi stránky.
Snad v tomhle příběhu najdete to, co potřebujete.

PUMPKIN SPICE LATTE

Wendy

ŘÍJEN

Ve vzduchu je cítit podzim.

Procházím skoro prázdným parkem, pod nohama mi šustí listí a od pusy stoupá pára. Při zemi se drží pás mlhy – ještě blikající lampa a je to jako v Silent Hillu.

Tuhle část roku miluju. A myslím to úplně vážně. Léto, třicítky a opalovací krém… ne, díky. Ale když se ochladí a já vytáhnu vlněnej kabát a šálu, svět má najednou zase smysl.

Hned ve dveřích kavárny mě praští do nosu silná vůně čerstvě mleté kávy a automaticky se zamračím.

Kávu nepiju. S podzimem ale přichází jedna výjimka.

Pumpkin Spice Latte.

Nakolik je to doopravdy káva, nechávám bez komentáře.

Cyklus tohohle nápoje je u mě ale každej rok stejnej – v srpnu se ho už nemůžu dočkat a vyhlížím, kdy ho konečně pustí do prodeje. V září je na mě ještě teplo, a tak popíjím studenou variantu. V říjnu a listopadu bych se v něm nejradši koupala. A nakonec se těším, až to období dýní v kelímku skončí, protože tomu nedokážu odolat, ale musím si dát aspoň na pár měsíců detox.

Teď je polovina října a venku je hnusně. A to je přesně ta konstelace, kterou zrovna potřebuju.

Ve frontě přede mnou přešlapuje asi deset lidí. Budu tu určitě čekat minimálně čtvrt hodiny, ale kvůli PSL bych tu klidně i stanovala.

Mrknu na hodinky. Je těsně před desátou.

V kapse se mi rozvibruje mobil.

„Ahoj, Ann, co se děje?"

Nevoláme si, pokud to není nevyhnutelný. Drtivou většinu naší virtuální konverzace zvládáme bez nutnosti se slyšet nebo vidět.

„Ahoj, Wen. Prosím tě, kdy budeš ve stodole? Volal mi ten chlápek z Unicode, jestli by se mohl zastavit dneska kolem jedenácté. Mají s kolegou cestu kolem, asi to chce vidět osobně. Ale já jsem se Sarou doma, je nemocná…"

Slyším v jejím hlase, jak moc by jela. Hned. Ona pro stodolu dýchá. Já bych jí jen poskytla jeden z párových orgánů.

„Budu tam za půl hodiny, ať se klidně zastaví. Budou chtít jen hlavní sál, ne? Plus ubytování," přemýšlím nahlas.

V hlavě mi jede kolotoč toho, jaký papíry musíme podepsat a co všechno musím nachystat, než dojede.

Mnohem radši jsem jen stínovou osobou v pozadí. Tou, bez které se to neobejde, protože zařídí jídlo, zábavu a naplánuje i to, co naplánovat nejde, ale není vidět. Nedá se nic dělat, dneska budu ta na ráně, protože tam nikdo jinej nebude.

„Asi jo, nic neříkal. Klasika školení, bufet, ubytování na dvě noci. Papíry s ním kdyžtak vyřeším přes mail já. Díky moc, máš to u mě," slíbí.

„Jako že další pozvánky navrhuješ ty?"

Upiju si instantního podzimu v kelímku a zasměju se.

U stodoly zaparkuju na horší místo, abych *chlápkovi z Unicode* nechala to reprezentativnější. Míň bahna, příjemnější výjezd.

Nakrmím Williama a Kate – ne, to není z mé hlavy. Jména kočkám vymyslela Sara, když se k nám vloni přistěhovaly. Od té

doby tu mají žrádlo, střechu nad hlavou a pravidelnou veterinární prohlídku v ceně pobytu. Jediný, co dělají, je občasný focení s novomanželi. Pokud se jim zrovna chce.

Zkontroluju dýně u vchodu, jestli z toho vlhka nezačaly plesnivět, a mrknu na záhonky podél plotu. Období barev pomalu končí a na mě z rohu kouká posledních pár tmavě červených jiřin, zmáčených ranním deštěm.

Pohledem přejedu dvůr a tiše zanadávám na spadaný listí. Mrknu na hodinky, skočím dozadu pro hrábě a ty nejviditelnější místa uklidím.

Zrovna když kontroluju kávovar, uslyším na štěrku kola auta. Skrz prosklenou stěnu vidím, jak na dvůr vjíždí bílý volvo. Zaparkuje přesně tam, kam má – na vydlážděný místo, na hony daleko od kaluží.

Zhluboka se nadechnu a vykročím směrem ke dveřím. Asi v půlce cesty mi dojde, že vlastně vůbec netuším, jak se ten týpek jmenuje. Nemůžu ho přece oslovit „pane z Unicode".

Už vidím jeho záda. Na hledání jména v mailu je pozdě.

Skvělej začátek, Wendy.

„Dobrý den, já jsem Matthew Riley. Těší mě," vyřeší to za mě.

Podává mi ruku a usmívá se, jako by věděl, co se mi právě honilo hlavou.

„Wednesday Baker," napřáhnu k němu na oplátku svoji.

Věnuju mu rozpačitej úsměv. Na to, že jsem si otevřela svatební stodolu, je mi komunikace s lidma občas ještě trochu nepříjemná.

„Jakou jste měl cestu?" zeptám se ze slušnosti.

Na cestu sem se očividně připravil. Jako jeden z mála mi nevolal, neptal se, kde přesně to je a kam má odbočit. Za to mu v duchu připisuju jeden bod.

Mrknu na jeho auto. Moje investigativní část mozku, která si pamatuje naprosto nedůležitý informace, si nemůže pomoct.

Nový volvo. Tak nový, že mu ho ještě nestačili ani odřít.

Usměje se na mě. „Jo, skvělá, díky. Moc rád cestuju, když je takhle sychravo." Rukou si prohrábne kaštanově hnědý vlasy a nenápadně se rozhlíží kolem.

„Kolegyně mi říkala, že budete dva?" Stočím pohled k příjezdové cestě, ale Riley jen krátce zavrtí hlavou.

„Kolega má na cestě nějaké potíže, snad vám budu stačit já."

Cuknou mi koutky. Nikdy nevím, jak na tohle reagovat, a tak to pokaždé jen tiše přejdu. Zavřu dálkovým ovládáním bránu a nervózně přešlápnu.

„Chcete si to tady prohlédnout celé, nebo se půjdeme podívat rovnou do stodoly a na ubytování?" V koutku duše doufám, že bude chtít vidět zahradu. To je moje útočiště. Ale vlastně mě nenapadá, proč by chtěl courat v blátě.

„Rád si to tu projdu celé, pokud nevadí. Potřebuju nasát atmosféru. Provedete mě?" mrkne na mě.

Přikývnu a ze všeho nejdřív ho zavedu do zahrady. Ukážu mu průchod pod suškou, pod kterou v teplejších měsících přichází nevěsty. Mluvím o letních obřadech, svatbách i workshopech a on mě celou dobu zaujatě poslouchá.

Pak ho nechám projít si hlavní sál. Je to místnost s kapacitou až sto padesát lidí. Klidně by tu šel uspořádat skromnější ples. Dvě stěny orientovaný na západ jsou kompletně prosklený, takže je odtud večer nádhernej výhled na západ slunce. Zbytek tvoří neomítnutý cihly. Chtěla jsem, aby si tu člověk připadal jako u babičky, ke které o víkendu přijede s očekáváním, jakou buchtu vytáhne z trouby.

V jednom rohu stojí bar z černýho kamene. Tohoto výběru jsem začala litovat asi dva dny po instalaci.

Za ním jsou toalety a průchod do kuchyně.

„Kolik vás bude? Bude to klasický školení, židle do řad a nějaká projekce, nebo budete chtít spíš jednotlivý stoly?" Snažím se

trochu rozproudit konverzaci. Od chvíle, co jsme vešli dovnitř, Riley podivně ztichl.

„Bude nás asi padesát. Stoly poprosím tak pro sedm až osm lidí. Bude to něco mezi teambuildingem a vánočním večírkem," promluví konečně. „Já vím, já vím, vánoční večírek v říjnu." Rozhodí rukama a nahlas se zasměje.

Musím se zasmát taky. Tohle je běžnější, než si lidi myslí.

„Chápu, není to zase tak neobvyklý. Moje kamarádka měla letos vánoční večírek už v září. Prostě to tak nějak vyšlo."

Bylo asi dvacet stupňů a vzít si vánoční svetr vážně nešlo.

„A chcete teda i vánoční výzdobu? Falešný sníh, stromek? Nebo to necháme jen jako večírek?" přemýšlím nahlas.

Hlavou mi mezitím proběhne, jestli mu nebude vadit, že tu nechám obsluhu. Někoho, kdo dohlídne, že to tu hromada dospělých lidí nezdemoluje.

„To jsem vás chtěl poprosit…" řekne tiše.

Na chvíli se odmlčí a mně pomalu, ale jistě stoupá tep. Netradiční požadavky mám ráda. Můžu se vyřádit, vymyslet něco, co lidi odrovná. Ale taky nikdy nevím, jak to dopadne.

Třeba vloni jsme s Ann chystaly podzimní svatbu. Všude dýně, barevný listí, sezónní ovoce. Všechno vyšlo do posledního detailu a fotky sklidily obrovskej úspěch.

Bohužel jeden – ten poslední detail – nevyšel.

Nevěsta nám řekla, že je to *moc* podzimní.

Riley se na mě zadívá. „No… Já bych bral spíš podzimní večírek. Dýně, Pumpkin Spice Latte a tak. Šlo by to?" Mrkne na mě a já si k sobě nenápadně čichnu. To je to ze mě cítit? Polila jsem se? Nechala jsem někde stát kelímek se svým jménem?

„Všechno jde," oplatím mu úsměv a vedu ho k ubytovací části.

Je vidět, že si náš web prošel důkladně. Chce využít všech třiceti míst ke spaní, zbylí kolegové prý mají v okolí rodiny.

Nakonec ho usadím na bar a automaticky mu nabídnu kávu. A okamžitě toho zalituju. Kávovar tu sice mám, ale já kávu vážně nepiju a každá interakce s tím přístrojem je čirá improvizace.

„Dám si čaj, jestli můžu," odpoví s úsměvem.

Prosím? Další plusovej bod, kterých už má nebezpečně moc.

Domluvíme všechny podrobnosti, a když skončíme, je skoro půl druhé. Několikrát mi v břiše zakručí tak hlasitě, až se musím zasmát. On se ale na své židli podivně ošívá a vůbec nevypadá, že by se chystal někdy odjet.

„Můžu mít ještě jednu prosbu?" vypustí ze sebe a viditelně se mu uleví.

To je ono.

Teď to přijde.

Průser.

Bude to chtít bez faktury.

Bez dozoru.

S vlastním chlastem.

Cokoliv.

Do prdele.

„Povídejte," snažím se usmát, ale cítím, jak mi ztuhl obličej.

Tyhle prosby na konec jsou ošemetný. Tak trochu jako výpověď mimo záznam.

„Mohla byste mi tu naplánovat i svatbu?" hlesne a udělá na mě psí oči.

To je všechno? Srdce mi spadne z krku zpátky za žebra. Vždyť to tu děláme pořád dokola.

„No samozřejmě, od toho tu jsem. To jste se mě celou tu dobu bál zeptat, jestli vám uspořádám svatbu?" uchechtnu se. „Pokud teda nemyslíte svatbu se mnou?"

Nejradši bych si nafackovala. Bože, proč? Proč jsem to řekla? Proč jsem nemohla odpovědět jako normální člověk?

Ale on se jen zasměje. „Ne, to by mi přítelkyně asi neodpustila. Ale tu svatbu bychom chtěli ještě letos," přizná a já překvapeně zamrkám.

Hned mi před očima naskočí kalendář. Kromě jedné svatby je tu až do konce roku volno, ale dohodnout takhle narychlo jakýhokoliv dodavatele bude oříšek.

„Konkrétně v sobotu mezi vánočními svátky," dodá.

Zatajím dech.

To je ono. Tady je ten háček.

Přemýšlím, jak to udělat. Jestli to vůbec jde. Funguje někdo mezi svátkama?

A pak mi zakručí v břiše tak nahlas, že to přehluší i moje obavy. Nejde to přeslechnout a Riley mě s úsměvem pozve na oběd.

Odmítnout si netroufám.

Oběd ani tu jeho vánoční svatbu.

DÝŇOVÝ MOZKY

Hill

Je půl jedný, když konečně dorazí asistenční služba a vymění mi píchlý kolo. Sám bych to měl určitě rychleji, ale venku prší, ta hnusná zima mi leze za límec, a navíc je to služební auto. Přesně kvůli těmhle věcem tu pojistku platím. A taky kvůli tomu, že musím.

Zalezu zpátky do auta, zapnu topení a napíšu Mattovi.

Už jsi tam skončil, nebo mám přijet?

Jel obhlídnout nějakou stodolu, kde chce na konci měsíce pořádat teambuilding.

Tyhle akce nesnáším. Hromada lidí, co se večer změní v neřízený střely. Většina z nich tam pojede spíš kvůli volnýmu baru než posilovat týmovýho ducha. Ale nemůžu se z toho vyvlíknout. S Mattem jsem tuhle firmu před lety založil, takže nemám na výběr.

Původně jsem měl jet s ním. Dohlídnout na to, že všechno bude dokonale zařízený. Teambuilding na úrovni a večírek pak třešničkou na už tak skvělým dortu. Žádný levný víno, ze kterýho nám bude akorát zle. Žádný oschlý chlebíčky a tatarák v podobě dvoukilový hroudy. A hlavně – dostatek jídla.

Chtěl jsem to mít pod kontrolou. Jenže když jsem někde uprostřed ničeho píchl to debilní kolo, musel jsem vše nechat na své pravé ruce.

Nejezdi, už skoro končíme. Potkáme se večer ve Skøgu?

Skvělý, aspoň to s ním proberu.

Ok, budu tam v sedm.

„Děje se něco, zlato? Dneska moc nemluvíš." Lily na mě kouká zpod dlouhých umělých řas, když se vracím ze sprchy.

Nelíbí se mi to. V poslední době se z ní stává někdo úplně jinej. Začala se mnohem víc líčit, nechala si prodloužit vlasy a dneska došla s tímhle. Mám pocit, že její sebevědomí roste s každým lajkem. A to mě štve ještě víc než ta umělá hmota.

Nevím, co říct. Vlastně ani nevím, co se děje. Necítím se ve své kůži. Možná jsem prochladl při čekání na asistenčku. Jestli jo, zapálím tu slavnou stodolu hned, jak tam dojedu.

„Není mi nějak dobře," odbydu ji a otřu si vlasy ručníkem. „Co máš dneska v plánu?"

Ve skutečnosti mě to nezajímá. Chci jen dát najevo, že za chvíli odcházím.

„Jdu s holkama do Hellu. Zastavte se, jestli budete mít chuť," mrkne na mě a neochotně vstane.

Když za ní zamykám, vlepí mi pusu na tvář a zmizí na schodech.

Jsem rád, že nevytáhla téma *Jak vážný to mezi náma je?* nebo *Nechceš mi už dát klíče?* Myslím, že odpovědi zná. Nebo se jich minimálně bojí. Stejně jako se pokaždý bojím já, že se na to zeptá.

Možná prostě jen bere, co se nabízí. Ale to bych se hodně divil.

V kavárně jsem první a objednám si malou černou kávu. Žádný dýňový speciality, žádný ovoněný sirupy.

Kávu.

Vedle u stolku sedí tři holky, tipuju je na středoškolačky. Jedna jak druhá. Crop svetr, baggy džíny. Kdo vymyslel tohle kombo, ať shoří v pekle. Ten outfit nedává smysl a vypadá příšerně.

Baggy džíny jsme nosili na základce. Tehdy to ale nebyly baggy, byly to prostě široký hiphoperský kalhoty. Holky je nosily fakt *hodně* nízko na bocích, nejlíp doplněný nevkusně barevným páskem. Za dva roky po nich nebylo ani vidu, ani slechu. Teď tu jsou znovu a já už se nemůžu dočkat, až zase zmizí.

Na stole mají celou podzimní hitparádu. Sám pro sebe se nad tím výběrem ušklíbnu. Dýňový latte, cappuccino, dýňová limonáda, dýňovej skořicovej šnek. Dýňový mozky.

Ten šnek ale vypadá dobře, sakra.

Pro jeden si zajdu k pultu, a když se vracím zpátky, u stolu už sedí Matt a směje se na celý kolo.

„Jsem netušil, že je z tebe taky dýňoholik," neřekne to potichu, řekne to na plnou hubu a holky se uraženě odmlčí.

Zasměju se a zavrtím hlavou. „Drž hubu, vole, jak tě znám, budeš chtít ochutnat."

Ještě ani pořádně nepostavím talířek na stůl a Matt mi bere vidličku a strká si kus do pusy.

„Hm, vynikající. Mají ještě?"

Neodpovím, nestihnu to. Zvedne se a odběhne k pultu. Vrátí se s vlastním šnekem a skořicovým muffinem. Vzápětí mu servírka donese zelenej čaj a já zaúpím.

Nepije kávu.

Znám ho roky a stejně mě to pořád udivuje. Každej, kdo pracuje v kanceláři, přece pije kafe, ne? Je to takový nepsaný pravidlo. Kde jinde se scházet a probírat drby než u kávovaru?

„Náhodou, dneska jsem díky čaji vytrhl trn z paty té holce ve stodole. Nabídla mi kafe a úplně jsem v jejích očích viděl paniku, že ten drahej kávovar bude muset fakt zapnout," směje se.

„Počkej, ona tam má kávovar a neumí ho používat?" hodím po něm znechucenej pohled. Bože, co je to za blbku?

„Hele, byla fakt skvělá," brání ji hned Matt. Gentleman v něm se probudil. „Jakej čaj z pytlíku bys mi uvařil ty?" dobírá si mě.

Má pravdu. Čaje dělím podle barvy.

„A jaký to tam teda je?" stočím rozhovor zpátky ke stodole.

„Úžasný. Jak kdybys dojel k babičce na vesnici, když ti bylo deset. Ale zároveň moderní, čistý, nový. Se starým duchem. Dává to smysl?"

Moc ne, pomyslím si, ale nahlas nestihnu říct nic, protože hned pokračuje.

„Ta holka… Jak kdyby tam patřila. Ty bys z ní teda asi zcvokl, protože voněla jak Pumpkin Spice Latte," zasměje se a já mám pocit, že se zcvolkl on.

Matt tohle žere. Vyloženě si život užívá. Když podzim nabízí jablka, dýně a skořici, bere to. Když jsou Vánoce, v kanclu vládne pokoj a mír a nad monitorem blikají vánoční světýlka.

Nikdy bych to nepřiznal, ale tohle mu závidím. Většinu času jsem upjatej a život mám pečlivě zorganizovanej. Můj den má rozvrh, režim a na spontánní užívání si mi už nezbývají buňky v excelové tabulce.

„Udělá, co ti na očích vidí. Dojel jsem domů až po čtvrté, ani jsem už nešel do kanclu. Pozval jsem ji ještě na oběd," dodá a zahledí se někam do prázdna.

Nemůžu si nevšimnout jeho zamyšlenýho výrazu.

„Takže udělala, co ti na očích viděla?" mrknu na něj a zazubím se.

„Ne, no… Ale to je další věc, kterou s tebou chci probrat. Na ten oběd jsme šli, protože jsem tam byl šíleně dlouho a jí příšerně

kručelo v břiše. Bylo mi jí až líto. A fakt jsme si sedli," řekne se zvláštním úsměvem na tváři. Kdybych nevěděl, že má Matt snoubenku, normálně bych řekl, že se zrovna zamiloval.

„Navíc jsem ji ukecal k takové šílenosti. Dvacátýho šestýho prosince tam budeme mít s Cass svatbu. Půjdeš mi za svědka?"

V životě přijdou otázky, na který se dá odpovědět jenom kladně.

Tohle je jedna z nich.

Můj plán strávit zbytek večera v klidu doma u televize tak rychle vzal za svý, protože tahle novinka si říkala o pořádnou oslavu. Místo tichýho bytu mě tak čekal ohlušující večer v Hellu.

„Tak jsi přece přišel. I s kámošema," zakřičí mi Lily do ucha, hned jak vejdeme dovnitř, ale sotva ji slyším.

„Matt se bude v prosinci ženit. Chceme to zapít."

„Tak si to užijte. A houkni na mě, až půjdeš domů," usměje se. Neřekne to nahlas, ale ten pohled to říká za ni. *Půjdu s tebou.*

Po pár rundách dobrýho, ale předraženýho rumu si zajdu ulevit na pány. Pohled do zrcadla mě trochu vyděsí. Vážně nevypadám nejlíp. Namočím si ruce do ledový vody a osvěžím si obličej. Svět se se mnou lehce točí. Je čas přibrzdit, pokud ráno nechci objímat záchodovou mísu.

Jen co vyjdu ze dveří na rušnou chodbu, narazím do Lily. Těžko říct, jestli na mě čekala, nebo to byla náhoda. Usměje se na mě a já ji bez rozmyslu začnu líbat.

Chutná jako vodka. Nesnáším vodku, bleskne mi hlavou. Je to ten nejlevnější chlast. Nedali si práci ani s tím, aby měl nějakou barvu. Je to jen takovej lepší líh. Jak moc se musí člověk nesnášet, aby něco takovýho dobrovolně pil?

„Tady ne, Lil, na to už jsem starej," odlepím se od ní a ztěžka dýchám.

Zasměje se a kousek ode mě odstoupí. „Tak na mě pak nezapomeň, až půjdeš," řekne a položí mi ruce na hrudník.

A najednou je to všechno pryč. Slyším jenom to, jak se mi cpe do bytu. I když to tak možná vůbec nemyslí.

Ke stolu dojdu rovnou s další náloží panáků.

„Takže na Matta, odvážlivce, kterej leze dobrovolně do chomoutu," zvednu skleničku. „Ale jak všichni víme, bere to dost hopem, asi aby ho během dlouhých příprav neopustilo odhodlání."

Celej stůl vybuchne smíchy.

„Jdeš na to dobře, kámo," uklidňuje ho Jack. „Jessica a já jsme plánovali svatbu dva roky a byl to děs. Nakonec jsme byli rádi, že je ten kolotoč za náma a máme zaplacenou poslední fakturu."

„No, Cassidy na to nemá úplně vlohy, jak sama říká. A já na to zas nemám čas. Navíc si dokážu živě představit, jak strašně byste si mě dobírali, kdybych si svatbu naplánoval sám," směje se Matt a ukradne si na klín celou misku s chipsy. „Takže to všechno bude mít na starost ta holka ze stodoly. Objednal jsem si u ní i čerstvě napadlej sníh, ale slíbit mi ho teda nechtěla."

Vidím na něm, že je z toho fakt smutnej.

„Svatba na klíč? A sob bude? Vánoční stromeček? Dárečky?" Popichuju ho, ale doopravdy už se na tu svatbu těším. Na svatbách bývá spousta nezadanejch mladejch dam.

Kolem druhé ráno se zvedneme a zaplatíme.

Domů jdu pěšky, abych aspoň trochu vystřízlivěl a vyčistil si hlavu. Ještě dlouho mi v ní duní bassy z klubu.

Dveře bytu odemknu až na druhej pokus.

Že jsem tam nechal Lily, mě napadne až ráno.

A vůbec mi to nevadí.

PIVOŇKY A EUKALYPTUS

Wendy

„Jak to myslíš?“ Nechápu. Nebo spíš chápu, ale nechci.

Napiju se gin toniku a opřu si hlavu o opěrku gauče. Udělala to chytře, když mi nalila dřív, než s touhle novinkou přišla.

„Stěhujeme se, Luke dostal práci v Ottawě. Budeme blíž jeho rodině. Už dřív jsme o tom uvažovali.“ Pohladí mě po ruce. „Wendy, pomůžu ti, co budu moct. Víš, že stodolu miluju. Kdybych se mohla rozdělit, tak tu půlka mě zůstane s tebou. Co půjde, třeba papíry, ti budu dělat na dálku.“

Pomoc s papírama je teď to nejmenší, co mě žere.

Ano, uvažovali o tom. Já uvažovala, že si pořídím psa, aby mě donutil chodit pravidelně na dlouhý procházky.

Jsou věci, který člověk zvažuje. *Teoreticky*.

„Kdy?“ zeptám se, protože musím. Nejradši bych si ale zacpala uši. Nechci to slyšet, protože to bude určitě až moc brzo.

„Luke nastupuje v listopadu. Přestěhovaní musíme být dřív. Takže vlastně…“

Ne. Neříkej to.

„… začínáme balit.“

Ona to fakt řekla.

Do háje.

Chci brečet a křičet, mlátit hlavou do desky stolu. Přeju jí to, vážně. Ale momentálně dokážu vidět jen to negativní. Nevím, jak to bez ní zvládnu.

Stodolu jsem táhla sama jenom první rok. Postupně jsem zjišťovala, co funguje a co ne, co si ještě můžu dovolit a kdy už vyčerpáním padnu. Často mi tam pomáhala máma a občas Mishel s Ann. Právě Ann jsem ve chvíli, kdy jsem si byla jistá, že ji zvládnu zaplatit, nabídla stálý místo. Teď jsem si ale jistá leda tak tím, že nejsem schopná bez ní zvládnout příští sezónu.

Rozloučíme se chvíli před půlnocí a já vykročím do deštivé noci. Kapky mi bubnují do deštníku tak hlasitě, že skoro neslyším vlastní kroky. Přitáhnu si kabát k tělu a zrychlím.

Těším se, až si konečně lehnu do postele, zavřu oči a na chvilku nebudu myslet vůbec na nic.

Jenže to se samozřejmě nestane.

Když dojdu domů, pověsím si kabát na ramínko na dveřích, aby pořádně uschnul, a deštník postavím do vany. V kuchyni si naliju sklenici vody, převleču se a v pyžamu zapluju pod přikrývku. Bohužel ale ani zátěžová deka, která jindy dokáže moje myšlenky hezky uklidnit, dneska nefunguje. Neustále myslím jen na to, že budu muset najmout někoho novýho.

Někoho, s kým si budu rozumět.

Kdo mi nevrazí nůž do zad.

Kdo bude ochotnej trávit tam víkendy, protože svatby prostě bývají o víkendech. Jenže většina lidí chce být o víkendech s rodinou.

Nakonec usnu až někdy nad ránem, nejspíš totálním vyčerpáním. Zdá se mi o tom, že stodola hoří a já od toho požáru utíkám s Willem a Kate v náruči.

V pondělí mi Ann předává informace k sobotní svatbě. Pokud nepočítám tu vánoční, bude letos poslední. Organizačně jednoduchá,

sedmdesát lidí, bez ubytování. Žádný speciality. Když ale kouknu do papírů, jméno nevěsty je mi povědomý.

„Ann? Kdo to vůbec je? Je odtud?“ zeptám se a přemýšlím, odkud ji znám.

„No…“ Vidím, jak ztuhne. Nejradši by mi to vůbec neřekla. „Řešily jsme to spolu na jaře, jestli si teda vzpomínáš,“ řekne tak neurčitě.

„Ano?“ Probírám se papíry a najednou mi padne zrak na jméno ženicha. Přesně v ten okamžik, kdy to Ann řekne nahlas.

„Bere si Toma.“

No jasně. Najednou to všechno dává smysl.

Tom byl náš spolužák ze základky. Ten typ kluka, co měl věčně rozbitý koleno, napsanou jen půlku písemek, protože pořád někde reprezentoval školu ve sportu, ale stejně vždycky zázračně prošel do dalšího ročníku.

Ve škole jsme si byli celkem blízcí. Opisoval si ode mě úkoly do němčiny, kradl mi svačinu a v páté třídě mi poslal lísteček, jestli s ním chci chodit.

Nechtěla jsem.

Zato s jeho bratrem… To byla jiná kapitola.

S Oliverem jsme se potkali před dvěma lety na oslavě narozenin. Hodinu před začátkem jsem byla rozhodnutá tam nejít – a asi hodinu po příchodu už jsem si byla jistá, že jsem měla vážně zůstat doma. Na vzácnou chvilku jsem myslela jenom na sebe. A znovu si ověřila, že tahle cesta nikam nevede, protože si na ní akorát nabiju držku.

O pár dní později požádal Tom Lolu o ruku. Dozvěděla jsem se to z instagramu, kde mě do očí praštil kámen na jejím prsteníčku.

Na jaře se tu byli podívat, ale provázela je Ann. Zmínila se, že tady zvažují svatbu, ale nějak jsme to pak zamluvily. Nebo lépe řečeno – nesledovala jsem, jestli si vážně domluvili termín, a to datum

jsem si nezakroužkovala v kalendáři. Neprověřuju si každýho, kdo mi zaplatí zálohu. Až do dneška mi to bylo úplně jedno.

Složím si hlavu do dlaní a zakvílím. „Chceš mi říct, že budu muset zase mluvit s Oliverem?“

Ann mě chytí za ruku. „Promiň. Ale mysli u toho na tohle,“ usměje se a přisune přede mě otevřenej notebook s výslednou sumou. „To ti určitě zmírní způsobené trauma.“

Zmučeně vydechnu. Na jednu stranu by byla škoda nevidět, jak se bude tvářit člověk, kterej slíbil, že se ozve, a místo toho už dva roky mlčí.

„Ať už je to za náma,“ zaúpím. „A pak ještě ta vánoční šílenost. Slib mi, že příští rok bude víc v klidu.“

Jak by mohl být následující rok klidnější, když tu budu sama, netuším. Nechci na to ani myslet. Upiju čaje a podívám se z okna. Světla ubývá, ani přes den už ho moc není. Zima se pomalu, ale jistě blíží.

„Proč jsi na ty Vánoce vůbec kývla?“ vyzvídá Ann, zatímco si pomalu balí věci i tady. Sleduju, jak z nástěnky bere svoje fotky a ze stolu hrneček na tužky ve tvaru kočičí packy. Je to příšernej kýč, ale stejně mi bude chybět. Ona i ten hrnek.

„Nejdřív jsem si namlouvala, že mi ho bylo jenom líto. Kdybys ho viděla, jak se cukal mi to říct. Hrozně chtěl, ale zároveň mě nechtěl otravovat. Bylo to celkem sladký,“ řeknu trochu zasněně.

Vzpomenu si na něj a přistihnu se, že se těším, až příští týden přijede na tu jejich firemní akci.

„Ale pak jsem si řekla, že něco takovýho tu ještě nebylo. A pokud napadne sníh, bude to vážně epický. Představ si dvůr pod sněhem, osvícenej světlem zevnitř. Bože, kdyby sněžilo zrovna ten den…“

Nemůžu se zastavit a Ann se mi směje.

„Jo, dobrý, chápu. Byl hezkej, že? Proto ses k tomu upsala?“ mrkne na mě.

„Byl… obecně řečeno hezkej. Možná i sexy. Hnědý vlasy, hnědý oči, když si sundal kabát, měl fakt pěknou postavu. Ale kromě toho, že jsme si rozuměli, tak nic. Chyběla tam ta chemie," řeknu.

Je samozřejmě dobře, že mezi náma žádná nečekaná chemická reakce neproběhla. Představa, že by se mi líbil cizí ženich, je dost zvláštní a rozhodně nevhodná.

„Ale příští týden chce podzimní halloweenskej večírek. Na to se fakt třesu. Mám nakoupený umělý pavučiny a kotlíky," řeknu a usměju se na Ann. „Už jsem sehnala i hromadu Pumpkin Spice sirupu do kávy a objednala ty nejlepší dýňový šneky."

Pravděpodobně si jeden urvu pro sebe. No, spíš určitě.

„Panebože, ještě že se žení. Jinak totiž zní úplně jako tvoje ideální polovička," vypískne a já se nad tím na chvilku zamyslím.

Pomůžu Ann odnosit věci do auta a zamávám jí na rozloučenou. Když vyjede z brány, vezmu do ruky telefon.

Ahoj, ozvi se mi, až budeš mít chvilku.

Možná ani nenapíše. Nikdy nepatřil mezi ty, co by odpovídali hned. Spíš je to ve stylu: Až bude signál. Až budu mít čas. A hlavně – až se mi bude chtít. Proto mě překvapí, když zareaguje vlastně okamžitě.

Čau, o co jde?

Radši bych mu zavolala, ale vím, že mi to nevezme.

V sobotu máš svatbu u nás v Kärleku. Měla to na starost Ann, ale odjíždí. Budu tam s vámi já. Jen ať o tom víš.

Vzápětí mi pípne upozornění.

V pohodě, dík za info. Aspoň pokecáme.

Zvednu obočí a zasměju se. Tohle je prostě Tom. Myslí si, že bude čas si pokecat. Asi někde mezi focením, krájením dortu a prvním tancem.

Chudák vůbec netuší, že ho budu většinu dne nahánět s harmonogramem v ruce.

V pátek ráno stojím ve skladu a rozhlížím se po dekoracích. Pořád nějak nevím, jestli se mi do toho chce. Nebo teda jinak – samozřejmě se mi do toho částečně vůbec nechce. Nachystat to tu pro Toma a Lolu je jedna věc. Postavit se tváří v tvář Oliverovi je věc druhá. Pustit se do toho ale musím, takže to vezmu jedno po druhým. Vytáhnu z kapsy telefon a najdu informace k sobotní svatbě.

Ve skladu poberu bílý ubrusy a světle zelený mušelínový ubrousky a zamířím zpátky do hlavní místnosti.

Stoly jsem si s pomocí Ann rozestavěla už včera odpoledne, takže stačí jen rozprostřít ubrusy, zavázat ubrousky a nachystat talíře a skleničky. Potom zaběhnu do kanceláře, kde mám připravené svatební menu a harmonogram svatebního dne. Každý stůl dostane jeden, aby měli svatebčané přehled, co se kdy bude dít. Nakonec vytisknu asi ještě padesát fotek, který nám nevěsta poslala. Jako maximální doporučený množství uvádíme třicet. Člověk si u toho zavzpomíná, zasměje se, ale nestráví tam hodinu. Kam nacpu tolik obrázků, nemám tušení.

Kolem oběda na místo dorazí aranžérka. Má s sebou asi pět kyblíků, ze kterých trčí květiny a zelené listy.

„Chcete s tím nějak pomoct?“ houknu na ni, když vidím, jak s tím zápasí.

„No, nechci vás otravovat. Ale kdybyste měla čas a pomohla mi tyhle očistit? Ukážu vám, jak na to. Potřebuju dodělat slavobránu,

nevěsta chtěla eukalyptus, jako dneska každá druhá…“ zasměje se. „Jenže mně se s tím tak špatně pracuje. Navíc v kombinaci s pivoňkami. V říjnu,“ povzdechne si, ale očividně si nechce stěžovat. „A ve čtyři hodiny už musím chystat další svatbu někde úplně jinde. Chcete půjčit nůžky?“

Mávnu rukou. „Není potřeba, mám tu někde vlastní. A nemusíte mi nic ukazovat, vím, co a jak,“ ujistím ji.

Dojdu si do skladu pro nůžky a na poslední chvíli se natáhnu i pro rukavice. Asi by nevypadalo dobře, kdybych tu zítra běhala s rukama červenýma až po lokty.

„Vždycky jsem chtěla mít květinářství,“ řeknu jen tak do větru, ani nečekám, že se toho chytí.

Usměje se. „Jo, to mi říká spousta lidí. Květinářství je fajn, ale já mám k tomu ještě květinový pole. Občas si říkám, jestli to byl dobrej nápad. Žere to spoustu času. A sem tam mi nějací studentíci jen tak ze srandy zničí fóliovníky,“ řekne a během toho se snaží udržet asi dvacet bělostných pivoněk na kulatým rámu. „Ale moje babička mi vždycky říkala, ať se nelituju. Tak se nelituju,“ dodá odhodlaně.

Práce jí jde pěkně od ruky. Sleduju ji a říkám si, jestli se to taky někdy naučím. Vázat kytice je jedna věc, ale připravovat aranžmá na slavobránu nebo před stoly, to je úplně jiná liga. Ráda bych se časem dostala k tomu, že budu mít na zahradě tolik květin, abych aspoň pár svateb v roce vyzdobila z vlastních zdrojů.

V pět hodin mám hotovo. Jdu zkontrolovat poslední drobnosti a pojedu se na zítřejší velký den vyspat.

Rozhlídnu se a musím sama sebe pochválit. Dělám to už pět let, ale pořád se snažím koukat na každou další svatbu novýma, nezaujatýma očima.

Stoly jsou prostřený, uprostřed každýho z nich stojí ve vyvýšené váze bílý pivoňky s eukalyptem. Tenhle trend frčí už několik let

a pořád se neomrzel. Nedivím se. Je to krásná, čistá kombinace. Sama jsem takovou na svatbě chtěla.

Jenže moje svatba se nekonala.

Místo svatební kytice jsem nakonec vázala smuteční věnec.

Od chvíle, co jsem sundala zásnubní prsten, plánuju už jen cizí svatby. Pomáhám s cizím *Šťastně až do smrti*. Usmívám se, když tu ostatní pronášejí sliby, tleskám při prvním tanci. Připravuju jejich den tak, aby byl dokonalej.

A večer zamknu stodolu a vrátím se do prázdnýho bytu.

Občas je těžký to sledovat. Být vždycky jen svědkem šťastných konců, protože po nějaké době jsem začala mít pocit, že na mě žádnej nečeká.

VŽDYCKY SE NĚCO POSERE

Wendy

„No nazdar, Wendy! Tebe jsem neviděl snad dva roky!“ křičí za mnou mužskej hlas, a sotva se otočím, už jsem v jeho náruči.

„Ahoj, Chrisi. Máš se?“ zahuhlám mu do hrudníku. Bývalej spolužák mě očividně nehodlá pustit. Má na sobě svetr a džíny. Upřímně doufám, že má v plánu se převlíct.

„Super! Tom se dneska žení, tak se ožerem, ne? Teda… chci říct, že si to pořádně užijeme,“ směje se a vytahuje z auta oblek.

Je tu první, proto ho poprosím, jestli mi pomůže vynést ven slavobránu. Venku je mlha. Pro někoho jako ze sna hraničícího s noční můrou. Podle mě je to ale nádhera.

Zatímco rozestavujeme židle, začínají se sjíždět svatební hosté. Naštěstí jsou všichni kromě Chrise už ve slavnostním, takže je rovnou posílám dovnitř, kde na ně čeká občerstvení. Najedený člověk snáší čekání mnohem líp. A na svatbách se pořád na něco čeká.

„Wendy, kde máš nástěnku s fotkama?“

Vyběhne proti mně Chris i s Jamiem.

„Čau, Wen, moc se ti to povedlo. To si ten blb ani nezaslouží.“ Jamie mě plácne po rameni. „Bych se na něj vysral a uspořádal mu to někde na poli.“

„To jo, ale za to by mi nezaplatil tolik," mrknu na ně a vedu je rovnou k nástěnce.

Jsme od ní ještě celkem daleko, ale kluci už si odfrkávají.

„Ty fotky máš od Loly, že?" šklebí se Jamie a já přikývnu. „To je fakt nechutný."

Je to tak trochu kýčovitá óda na lásku. Malej Tom a vedle malá Lola. Větší Tom a větší Lola. Nakonec nechutně zamilovaní Tom + Lola forever. První výročí. První dovolená. První Vánoce. První večeře ve společným bytě. Zásnuby.

Chris asi deset z nich bez rozmyslu strhne.

„Co děláš?" vyděsím se.

Vypadá to, že mi zničí celou nástěnku. Nejspíš jsem to včera chystala úplně zbytečně, protože kluci z kapes tahají svoje vlastní fotky.

Malej Tom se slinou u pusy. Větší Tom na školní besídce v kostýmu anděla. A spousta dalších a naprosto nevhodných.

Otočím se, abych se ujistila, že se všichni baví.

Jestli někdo něco nepotřebuje.

Jestli už nedorazil ženich nebo nevěsta.

Jestli se už něco posralo.

Vždycky se něco posere.

„Na co tady čumíte?" ozve se nám Tom nečekaně za zády.

Ani jsem nepostřehla, že už přijel. Plácne si s klukama a ti ho táhnou pryč dřív, než si něčeho všimne. Ale on se nenechá zastavit a natáhne se ke mně.

„Ahoj, Wen," pozdraví mě a krátce obejme.

„Ahoj, připravenej? Kdy přijede Lola?" přepnu se do aspoň trochu profesionálního režimu.

„Měla by tu být za patnáct minut. Venku už čeká i oddávající." Ukáže směrem ke dvoru a já zakleju. Snad tam nečeká dlouho. Ty fotky mě trochu zdržely.

„Dámy a pánové," začnu zdánlivě klidným hlasem mluvit do mikrofonu. Všechny hlavy se zvednou.

I po těch letech mě vždycky trochu rozhodí, když na mě zírá tolik lidí najednou. Přejedu pohledem po skupině a vtom ho zahlídnu. Stojí opřenej o stůl a tváří se, jako by se nesmírně nudil. Jako by ho obtěžovalo, že tu jsem a mluvím. Jako by chtěl dneska dělat cokoliv jinýho než být na svatbě svýho bratra.

Věděla jsem, že přijde, ale nečekala jsem, že si vybere místo přesně uprostřed mýho zornýho pole. Ale vzhledem k jeho povaze jsem to čekat měla. Oliver byl vždycky kretén, to jen já si na pár minut myslela, že ho nějakým kouzlem změním.

Podívá se mi do očí a mrkne na mě. Zhluboka se nadechnu a místo na něj se zadívám do davu.

„Ráda bych vás všechny přivítala na dnešní svatbě. Přeji vám, ať si tento den užijete a dlouho na něj vzpomínáte. Pokud budete cokoliv potřebovat, nebojte se obrátit na mě nebo na kohokoliv z obsluhy. Teď bych vás chtěla požádat, abyste se přesunuli ven. Nejbližší rodinu poprosím, aby se posadila dopředu na připravené židle. Ženich a svědkové ke mně, prosím."

Celý dav se zvedne a míří ven. Všichni najednou, samozřejmě. Už mě to ani nepřekvapuje.

Vidím, že jen málokdo si vzal něco na sebe. Obřad sice potrvá jen pár desítek minut, ale i tak jim bude určitě zima.

Chris s Tomem ke mně dorazí během chvilky. Za nimi cupitá malá blondýnka ve světle zelených šatech, co až podezřele ladí s výzdobou. Představí se mi jako Holly. Nikdo z nich nevypadá nervózně, přesto všem raději zopakuju instrukce. Pak se zhluboka nadechnu a jdu do vedlejší místnosti za Lolou a jejím otcem.

„Krásný den, Lolo. Pane Kinley," podám si s oběma ruku. „Moc vám to sluší. Jak už víte, Ann tu dnes bohužel není, ale cokoliv

budete potřebovat, zařídím já. Nemusíte mít obavy," uklidním Lolu, která křečovitě svírá ruce v pěst.

Celá se třese. Chytím ji za ruku, protože její otec si právě vypíná telefon a ona vypadá, že potřebuje podpořit.

„Nebojte se, všechno vyjde tak, jak si přejete. Máte kytku?"

Nervózně se rozhlídne kolem sebe, ale nikde není. Asi zůstala vedle ve váze s vodou.

„Hned ji přinesu."

Skočím pro ni a bezděčně mě napadne, jestli vůbec tuší, kdo jsem a že se znám s jejím manželem.

„Děkuju." Obejme mě ledovýma rukama, když se vrátím i s obří kyticí. V očích se jí lesknou slzy. Povzbudivě na ni mrknu a vedu je pomalu na dvorek.

Podzimní a zimní svatby probíhají buď uvnitř, nebo na dvoře. Ten je aspoň z části vydlážděný. Do rozmoklé trávy na zahradě raději nikoho počínaje říjnem nepouštím.

Celý obřad sleduju zevnitř, hezky z tepla. Tom už čeká u slavobrány a dívá se směrem ke stodole. Za jeho zády za stolečkem čekají oddávající a matrikářka.

Rozezní se hudba a ze dveří vykročí svědci. Holly ovane studený vítr a i odtud vidím, jak se otřese a přitiskne blíž ke Chrisovi. Dojdou až na konec uličky a postaví se každý na svou stranu.

S rukama založenýma na prsou pozoruju, jak pomalu přichází Lola, zavěšená do svého otce. Pan Kinley dá dceři pusu na tvář, obřadně Tomovi předá její ruku a usadí se na připravenou židli v první řadě. Oddávající spustí připravenou řeč a já odbíhám zkontrolovat, jestli už cateringová služba chystá sklenice na přípitek.

Trochu jsem se bála, jak tenhle den zvládnu.

Chystat svatbu pro kamaráda je vždycky trochu zvláštní. Pamatuju si ho z první třídy a teď stojí v obleku u slavobrány. Ale zaslouží si to. Zaslouží si tu nejlepší a nejhezčí svatbu, jakou zvládnu nachystat.

Ostatně – zaslouží si ji všichni.

Jeden perfektní den, na kterej budou vzpomínat celej život.

Tohle je moje práce. Plním sny. Každej týden někomu jinýmu.

Zhluboka se nadechnu a přinutím se znovu se soustředit. Oddávající právě podává novomanželům prstýnky.

Obřad vyšel skvěle. Všechno ostatní už jsou jen detaily.

Po gratulacích proběhne první focení a oběd s přípitkem otce nevěsty. Dneska tu nejsem jako organizátor, spíš jako tichý dozor. Celý den si vzali do parády Chris s Jamiem a mají připravený vlastní program.

Večer kluci naženou všechny hosty dovnitř a představí svůj speciální svatební kvíz.

Na většině svateb se nějaká ta hra objeví. Nejčastěji v tom divně prázdným čase, kdy se novomanželé desítky minut fotí a hosté nevědí, co dělat. Já se snažím předem zjišťovat, co je v plánu, případně je trochu usměrnit a hry doladit. Tady se mi to nepodařilo. Musím jim ale nechat, že nesklouzli k žádným trapárnám, jako je poznávání nevěsty podle kotníku nebo alkoštafeta, při které si tu pravidelně někdo roztrhne šaty nebo rozbije nos.

Tady proti sobě soutěží dva týmy. Jeden sestavila Lola, druhej Tom. Chris stojí před nima a s nadšením se snaží vysvětlit pravidla, který si podle mě právě teď cucá z prstu. Já zatím tiše trpím.

Princip je jednoduchej – získat co nejvíc bodů správným zodpovězením osobních otázek o nevěstě a ženichovi.

Začíná to nevinně.

„Kde se novomanželé poznali?“

Všichni si připisují bod.

„Jaké je křestní jméno matky nevěsty?“

„Kam poletí na líbánky?“

No tak, dejte tam něco těžšího, říkám si v duchu.

„V kolika letech se nevěsta poprvé líbala?“

Fajn, tohle už začíná být zajímavý, i když možná trochu nevhodný.

Chris si pročítá další otázku a spokojeně se ušklíbne.

„Tak jo, pozor! Do koho byl Tom v osmé třídě blázen?“

V sále to zašumí, týmy se radí a nakonec Jamie, který je v Tomově týmu, zařve: „Do Wendy!“

Kdyby snad někdo nevěděl, jakou Wendy má na mysli, ukáže na mě prstem. Otočí se na mě snad polovina hlav. Někteří se smějí, jiní čekají, jak zareaguju.

Tom se zasměje a zvedne prst. „Omyl. To bylo už v *páté* třídě,“ upřesní.

Nálada se uvolní a já protočím oči. Chris konečně vysloví správnou odpověď. „Je to tak, v osmičce to byla naše dějepisářka.“

Sál vybuchne smíchy. I mně zacukají koutky.

A pak si všimnu Loly, která na mně ještě pořád visí očima. Vypadá překvapeně. Jako by jí konečně docvaklo, odkud se znám s jejím manželem. Zajímalo by mě, jestli jí Tom vyprávěl tu historku, jak mi u vybíjené rozbil nos. Podle jejího výrazu soudím, že by z toho měla docela radost.

OKÝNKO PŘÍLEŽITOSTI

Hill

„Ty krávo, tady se bude luxusně chlastat," hučí mi za uchem Larry. „A do toho záhonku se pravděpodobně vybleju," pokračuje a já musím znechuceně zkřivit obličej.

Zbylí dva kolegové mu přitakávají a smějí se. „To si piš, jenom musíme nějak vydržet do zítřka."

Určitě by řekl ještě nějakou další poznámku, ale úplně hloupej není. Moc dobře ví, že jsem v autě taky a velice pečlivě poslouchám každý slovo, který během cesty utrousí. A že hranice kámoš versus šéf je sakra tenká, i když jsme zrovna mimo kancelář.

S úlevou vystoupím do chladnýho dopoledne a kabát si hodím přes ruku. Potřebuju se trochu probrat.

Z kufru podám ostatním jejich věci. Sám vezmu do ruky svoji sportovní tašku, zamknu auto a konečně se tu rozhlídnu.

Vlevo stojí obrovská prosklená stodola, která vypadá jako vystřižená z Pinterestu. Hned za ní je starej mlýn, pravděpodobně přestavěnej na ubytování. Vpravo ode mě pak budova s průchodem na zahradu. Dvorek je vydlážděnej a obeskládanej vyřezanýma dýněma, ve kterých plápolají svíčky.

O nohu se mi otře pár koček a já o krok ustoupím.

„Neboj, nekoušou," zubí se na mě Matt a v ruce drží klíče.

„Ale škrábou," zavrčím.

Moji poznámku přejde.

„Budeme spát spolu. Nebo můžeš jít k Larrymu, jestli chceš, ale podle mě ti cesta sem stačila," chechtá se, když vidí můj zničenej výraz.

Zakroutím hlavou. „Kdyby nebyl tak dobrej, už bych ho za ty kecy dávno vyhodil," procedím skrz zuby.

Larry je nejprimitivnější stvoření, jaký znám. Pokud tu bude nějaká jen trochu svolná kolegyně, určitě to na ni zkusí. Že má doma ženu a děti? Na to na chvilku příhodně zapomene.

Na pokoji hodím tašku na postel, ani ji nevybalím a odskočím si. „Matte? Jakej je vlastně plán?" zakřičím na něj z koupelny.

„Šlo to mailem, kterej jsi mi osobně schválil na poradě," odpoví s notnou dávnou sarkasmu. „Tys to fakt ani neviděl?"

„No, pravděpodobně se mi to povedlo přehlídnout," přiznám.

Matt si vybaluje úplně všechno a oblečení si ukládá úhledně do skříně.

„Začínáme asi za hodinu obědem. Měl by být hovězí steak. Pokud chceš, můžu tě tu zatím provést."

Krátce se uchechtnu. „Hovězí steak? Tak to si Kierra pochutná." I když stojí dvacet metrů daleko, člověk si je jistej, že je to veganka. A pokud by někdo pochyboval, ráda mu to rychle a hlasitě připomene.

Matt ale moji poznámku ignoruje. „Po obědě rovnou zůstaneme ve stodole a projdeme si, jak jsme letos plnili plán. To budu prezentovat já." Koukne na mě a já tuším průser. „Pak si projdeme vizi do dalšího roku. Tu máš mít na starost ty." Úží se mi dech a Matt to na mně vidí. „Můžeš na to použít stejnou prezentaci, kterou jsme spolu procházeli minulej měsíc."

Myslí na vše. Jako vždycky.

„Dík. Nějak nejsem ve své kůži."

Matt na mě mrkne a přikývne, ale už nic neřekne.

Od toho večera, kdy jsem nechal Lily bez rozloučení v Hellu, jsem trochu mimo. Ačkoliv mně nevadilo, že jsem šel domů sám, jí to asi zas tak jedno nebylo. Další den odpoledne mi ta její klidná povaha, která bere, co se nabízí, a nic víc nechce, bušila na dveře. Pustil jsem ji dovnitř a omluvil se, že jsem odešel bez rozloučení. Jen proto, abych měl klid. Žádný výčitky se nekonaly.

„Myslela jsem, že půjdeme spolu. Doufala jsem," sklopila oči. Prosím, tohle ne. Žádnej psycho nátlak slzama.

„Promiň, chtěl jsem být sám."

Nelhal jsem. Jsem rád sám.

„Víš, už to takhle spolu táhneme přes půl roku…" natahovala.

Jo. Žádná ženská nebere jen to, co se nabízí. Každá čeká na okýnko příležitosti. Na chvíli, kdy to přeroste v něco víc.

Dalších dvacet minut jsem se jí snažil vysvětlit, že na klíč od mýho bytu by čekala zbytečně. A že pokud jí to takhle nevyhovuje, skončíme to.

Při pomyšlení, že budu hledat další holku jen na to, abych si příležitostně zašukal, se ve mně praly pocity. Miluju nový věci a taky nesnáším nový věci. Člověk totiž nikdy neví, jaký budou.

Když jsem jí osušil všechny slzy a ujistil ji, že budeme dál kámoši – to určitě –, bylo už pět hodin večer. A upřímně doufám, že rozhovor tohohle typu už nebudu muset nikdy absolvovat.

Před večeří hledám Matta. Není v sále ani na pokoji. Už chci vyjít do večerního deště, když ho zahlídnu v průchodu na zahradu. Stojí tam opřenej o zeď a baví se s nějakou ženskou.

Moment, Matt si otírá svetr o navlhlou zeď? To je velice divný, ale ještě divnější je, jak zapáleně se spolu ti dva baví. Oči mu svítí a kolem pusy má vrásky od smíchu.

Dlouho jsem ho takhle neviděl. Ani s Cass.

Uvažuju, kdo to je. Možná někdo z cateringu? Možná se s Mattem znají. Nevidím nic než její záda a kaštanový vlasy, který jí spadají na ramena.

V tu chvíli si Matt všimne, jak postávám ve dveřích a sleduju je. Mávnu na něj. Rychle se rozloučí a běží ke mně. Brunetka udělá tři kroky na opačnou stranu, aniž by se otočila, a zmizí v zahradě.

Matt chytře domluvil, že po večeři bude krátký posezení bez obsluhy. Což jinými slovy znamená bez objednávek alkoholu. Nejlepší nápad dne.

V lednici máme k dispozici limonády a před odchodem číšníků jsme si mohli objednat čaj nebo kávu. Výbornou kávu, musím podotknout.

Když se lehce po desáté svalím do postele, nejradši bych hned usnul. V jedné věci měl Matt stoprocentně pravdu. Je to tu jako u babičky. Všechno mě tu uklidňuje.

Nejdřív ale musím ukojit svoji zvědavost.

„Matte? Kdo byla ta ženská, co ses s ní odpoledne bavil venku? Ani na Cass se tak nekřeníš," houknu na něj do koupelny.

Z pokoje nad náma se ozývá hluk. Larry s kámošema určitě v kufru propašovali vlastní zásoby zábavy.

Mattova hlava vykoukne ven. „To byla majitelka. Říkal jsem ti, že jsme si sedli," prohodí. Suší si vlasy ručníkem a kouká na mě. Chvilku čekám, že řekne něco k mé poznámce o Cass, ale jen dál neurčitě zírá.

„Co je?" nechápu, co se mu nezdá.

„Došlo ti, že spolu budem spát v manželský posteli?" začne se chechtat a odhodí ručník, co měl omotanej kolem boků.

„Ty vole, klídek, jo?" Zakryju si oči polštářem a čekám, až zhasne. Odhodím ho, až když ucítím, že padl do postele vedle mě.

„Udělali jsme kus práce, Jakeu. Jsem rád, žes do toho se mnou tehdy šel," řekne pomalu po chvíli ticha a já mlčky přikývnu.

Když jsem na to kývl, nečekal jsem, že se firma vážně chytne. Říkal jsem si, že to bude fajn příjem k práci. Ani nevím, jak se to stalo, ale najednou jsme zařizovali kancelář a nabírali další a další lidi.

Většinou si ega kamarádsky shazujeme. Tohle je nečekaně intimní moment. Jenže já jsem nenapravitelnej. Otočím se na bok k Mattovi a díky proužku světla zvenku spatřím jeho obličej. Natáhnu ruku a pohladím ho po tváři. Lekne se a ruku mi se smíchem setřese.

„Seš kokot."

„Tak mi nemáš ukazovat péro před spaním."

Smějeme se jako malí kluci, dokud neusneme.

Na snídani dojdeme s Mattem jako první a já nevěřím vlastním očím. Už vůbec nepochybuju o tom, že večírek bude na úrovni, protože na tomhle místě očividně nic jako průměr neexistuje. Majitelka se nejspíš rozhodla, že z tohohle zapadákova udělá nezapomenutelnej zážitek pro všechny, co sem přijedou.

A sakra, že se jí to daří.

Přejdu šunku a vajíčka, projdu kolem párků, který bych si normálně dal, a zastavím se u lívanců. Jak dlouho jsem neměl lívance, můžu říct naprosto přesně. Je to devět let. Dal jsem si je v kavárně asi půl roku po tom, co umřela babička. Byly překvapivě nechutný. Tyhle mě ale už svojí vůní ujišťují, že budou skvělý. A kromě sladké snídaně udělám ještě něco naprosto neuvěřitelnýho. Dám si k tomu kakao.

Tohle místo na mě má fakt zvláštní vliv.

„Budeš mít inzulínovej šok," dobírá si mě Matt. Na talířku má chleba, sýr, šunku a vejce. Zeleninu bokem. Ideální množství bílkovin a vlákniny. Hořkej černej čaj, ze kterýho se kouří, stojí hned vedle skleničky džusu.

Zavrtím hlavou a zakousnu se do lívance.

Do prdele.

Úlevně vydechnu. Asi se budu muset naučit dělat lívance. *Anebo si najít někoho, kdo mi je bude dělat.* Tu myšlenku radši rychle zaženu.

„Dobrý, co?“ Matt se směje a i kolem nás začíná být rušno. Kolegové se scházejí a nabírají si jídlo. Larry s Nielsonem jsou úplně zelení a míří rovnou ke kávě.

Jakmile jsou tu všichni, stoupnu si a popřeju jim hezký ráno. Očividně je pro některý z nich hezčí než pro jiný.

„Nasnídejte se dosyta, dámy a pánové. Včera jsme si odbyli tu byrokratickou část, tak jsme se s Mattem rozhodli, že vás dnes vytáhneme na túru.“

V davu to zašumí a Larry protočí oči.

„Jak víte, v pokynech bylo sbalit si sportovnější oblečení na vycházku. Předpokládám, že jste to všichni četli a jste nachystaní.“

Na rozdíl ode mě.

Matt se postaví a vloží se do toho. „Přesně tak. Celý rok sedíme v kanceláři, aspoň se nadýcháme čerstvého vzduchu. Navíc slibujeme, že na konci vás čeká oběd a zpátky pojedeme vlakem.“

I tak je to túra dlouhá přes patnáct kilometrů a potřebujeme stihnout spoj nazpět. Jinak totiž skončíme někde uprostřed lesa, kde není jiná cesta, a jedinou možností, jak se vrátit, bude vyšlápnout těch patnáct kilometrů zase zpátky. Trochu se ale bojím, že by to někteří zabalili už teď, a tak o tomhle malým detailu radši mlčím.

NENECHAT SE UNÉST

Wendy

Sednu si na bar a dojím poslední tři lívance, co tu zbyly. Napiju se zbytku čaje a rozmrzele se zašklebím. Je studenej.

Nechtěla jsem se tady motat, když tu snídali lidi z Mattovy firmy, a tohle mám za to.

Ann včera odletěla.

Vážně to udělala.

Sbalila si kufry a nechala mě tu. Daleko, na úplně jiným kontinentu. Ráno jsem je byla vyprovodit a rozloučit se. Objímaly jsme se nesmyslně dlouho a ani jedna z nás se nesnažila maskovat potoky slz, který nám tekly po tvářích.

Když jsem pak přijela sem, přišlo mi to tu jiný. Neumím si to tady bez ní vůbec představit. Bez jejího chaosu a připomínek. Bez jejích drbů, kdo z těch, co tu měli svatbu, už se stihl rozvést.

Mám pocit, že je tu ticho.

Musím se naučit fungovat sama. Zase.

V zahradním domku si vezmu lopatku a předem nachystanej kyblík plnej pytlíčků s cibulema květin. Z háčku sundám starej obnošenej kabát, kterej toho se mnou prožil víc, než by jeho konfekční kvalita měla zvládnout. Zrekonstruoval se mnou byt i stodolu a poslední roky ho ničím na zahradě. Ale on se nevzdává.

Je tak trochu jako já.

Když si do kapsy strkám rukavice, nahmatám telefon. Hned mě napadne, že bych mohla napsat Ann, jak se má. Otevřu zprávy a jako první na mě vypadne pár hodin stará fotka, na které je strašně kýčovitá vánoční výzdoba. Poslala mi ji s komentářem *Hlavně se nenech moc unést. :)*

Snímek vánoční svatby mi připomene, že se mi zatím neozval fotograf. Pokud nebude moct, je nejvyšší čas začít shánět někoho dalšího.

Najdu jeho číslo mezi kontakty a zmáčknu ikonu hovoru. Přecházím nervózně po zahradě sem a tam, od úst mi stoupá pára a třesu se jako ratlík. Jako bych zase měla jít psát pololetku z matiky – a vím, že nic neumím a že mi učitelka určitě odhalí i tahák na zadní straně kalkulačky.

„Ano, Wednesday?" řekne Zack místo pozdravu a mně se stáhne žaludek.

„Čau, Zacku. Nechci otravovat, jenom… Víš, psala jsem ti ohledně Vánoc," snažím se znít vesele, ale moc mi to nejde. Odpověď nepřichází, takže pokračuju v plácání blbostí. „Budu tu mít svatbu, je to narychlo a blbý datum, já vím. Ale *prosím*. Máš nejlepší fotky ze všech fotografů, co znám," řeknu tak sladce, jak jenom dokážu, i když vím, že na něj to žádnej dojem neudělá.

„Jo tohle, promiň," hlesne. „Řešil jsem teď něco… jinýho," odmlčí se.

„Pokud nemůžeš, tak to chápu a seženu si někoho –"

„Ne," přeruší mě rázně, „počítej se mnou. Měj se."

A to je vše. Z reproduktoru se už ozývá jen pípání ukončeného hovoru. Ani jsem nestihla plácnout nějakej speciální nesmysl na závěr.

Bylo to kratší, ale rozhodně minimálně stejně bolestivý jako ta pololetka z matematiky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Všechno mezi námi**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.